

PŘÍBĚH - MILENA PELCNEROVÁ

Kdyby se Milena Pelcnerová (rozená Pouchaničová) nenarodila v roce 1937, mohla prožít v Hájích u Příbrami obyčejné dětství. 19. února 1945 popravili jejího tatínka Jana Ivana Pouchaniče v německém Brandenburgu. Byl totiž jedním z organizátorů ilegálního odboje proti nacistickým okupantům.

Ještě jí nebylo ani pět let, když si pro tatínka domů přijelo gestapo. *“Oni tam u něj zastavili a řekli: Kde tady bydlí Pouchanič? A on řekl: To jsem já!”* řekla paní Milena Pelcnerová s rozechvělým hlasem, a tak tatínka odvezli. Byl vězněn na Pankráci a v Terezíně.

“On psal v dopise mamince, že budou v Kladně vykládat vagóny a že by nás ještě rád viděl,” a tak s maminkou vyrazily. Když přijela maminka s paní Milenou do Kladna, viděli tatínka, že jde v řadě jako poslední. Maminka řekla své dceři, že se nesmí za tatínkem rozběhnout, ale může pouze zamávat. To se ale dítěti těžko říká. *“Já jsem se k tatínkovi rozběhla, tatínka jsem chytla za ruku, on mi ruku vzal, pohládl mě po hlavě a řekl: “Musíš za maminkou.”* Maminku pak vedli na velitelství, kde ji vyslychali. Milenu nechali řvát u vrat, maminku nakonec pustili a pak jely domů.

V listopadu 1944 byl tatínek odsouzený k trestu smrti. A další rok v únoru přišel rodině balíček prádla a vyrozumění, že ho popravili. *“My jsme s bratrem, s maminkou spali v kuchyni. Byla zima, tenkrát bylo sněhu, měsíček svítil a já jsem se probudila a maminka nebyla v posteli. Tak jsem koukala z okna a proti oknu jsme měli studnu a maminka stála u té studny, tak jsem vzbudila bratra a šli jsme za ní ven. Ona chtěla, jak byla nešťastná, skočit do té studny. Tak my jsme ji prosili, aby šla s náma domů, a ona potom doma se nám omlouvala, že prostě, aby jsme jí to opustili, že prostě to chtěla udělat, že nevěděla jak dál,”* vzpomíná Milena Pelcnerová.

Později se musela kvůli nemoci své maminky vzdát studia učitelství. Po většinu života pracovala v JZD. Milena Pelcnerová se řídí heslem: *“Žít tak, aby se člověk nemusel za nic stydět.”*